

— Și-apoi... de unde știi mata?... poate e plăcerea mea să... cum se spune? Să fiu, așa, puțin victimă? Și mata, fiindă scumpă ce ești, ca și tanti Adela, nu mai vorbesc de vecinii noștri mofturoși, să... aveți puțină considerație. Hai, ce zici? Știi că eu... da-da, eu, cel care vorbesc, împart vecinii în două categorii – ha-ha, categorii categorice! –, și anume: mofluzii și mofturoșii. *Tertium non datur*, cum ziceau latinii. Ai cumva o batistă la îndemână?

Și „bătrânul“ se surpă într-un acces de tuse de care făcu mult caz. Sau așa i se păru fetei. Simțea cum se nasc în ea mila și ura. Dar... nu era nemulțumită; spera ca, oricum, să facă în așa fel încât „bătrânul“ să-i lase ei apartamentul. În pofida nepotului (real!) și a finilor (care erau niște „animale insuportabile“!). Dar... așa-i viața. Iar ea, o orfană veritabilă, era în dreptul ei să simtă milă și ură. Ură, cu atât mai mult cu cât... în fine!

— ...Ei bine, continuă satisfăcut, nu se știe de ce, „bătrânul“, ștergându-se insistent cu batista pe care o privea din toate unghiurile, ba împăturită, ba desfăcută. Ce s-o fi așteptat să vadă?... Ei bine, dacă considerăm, cum spuneam, că e vorba de un cancer, cancer pulmonar, se-nțelege, atunci va fi o formă galopantă... se știe! La vârsta mea!... Atunci... ce voiam să spun? Ah, da, bineînțeles, în acest caz, cu totul special, aș avea dreptul la... cum îi spune?... Ah, da, la o ultima dorință! A, câte am mai citit și eu despre ultima dorință a unui condamnat la moarte! Închipuie-ți, fetiță dragă, că în tinerețe, înconjurat cum eram de mocofani și de ignari, adulți sau nu, nimeni nu putea să-mi explice că această sacrosanctă ultimă dorință nu se putea referi, oricum, la lucruri esențiale, cum ar fi... comutarea pedepsei sau, de ce nu, gratificarea unei sume importante de bani etcetera! Nu,

această celebră „ultimă dorință“ era de fapt o mizerie: să ți se dea o țigară gata aprinsă sau... un trabuc în cel mai bun caz! Ori un fel special de mâncare din, bun înțeles, meniul mizer al pușcăriei, eventual – auzi, eventual! – din tainul comandantului! O, ce favoare! Asta numesc ei o pușcărie umanistă... sau așa ceva! Scuipe pe ei!

Ei bine, ia să revenim la oile noastre... ha-ha, la oaia, la oița noastră, nu te superi că-ți spun așa, hai? Da, tu ești o oaie, o oiță frumoasă, și eu sunt bucuros că te am în preajmă... e clar?

Didi sau Carla (cea furioasă!) nu tresări și-l privea pe bolnav cu o atenție neștirbită, de parcă din gura lui putea cădea te miri ce știre trăsnet. Era felul ei de respect și în acest chip se putea odihni foarte bine. Nu, nu că voia să se gândească la altceva, ci pur și simplu era liberă să privească: pe cel din fața ei, mobilele din jur, peretele sau vedeniile, care, se știe, stau îngrămădite în jurul nostru, așteptând, precum morții, unii morți, o clipă de neatenție, de uitare de sine, altfel atât de nobilă, sau o... neînțelegere. Dar, să fim înțeleși: nu una din acele neînțelegeri triviale dintre oameni, din care apar dramele ca ciupercile după ploaie! Nu, ci o neînțelegere, nu știu cum să spun... augustă! Da-da, o neînțelegere augustă sută la sută!

— Ei, oițo, ia să te vedem, ești tu capabilă să-mi ghicești ultima dorință? Hai?!... Bineînțeles că nu. Nu contează. Mai ai cumva din cafeaua aia... da-da, știu că nu am voie, dar ce contează? E ultima mea dorință! Ha-ha, te-ai speriat! Bineînțeles că nu *asta* e ultima mea dorință, ce dracu'! Mai glumesc și eu, am voie, sunt un condamnat, nu-i așa? Dar... cum spunea Gâgă, cu toții suntem condamnați la moarte! Numai că eu, unchiul

tău, he-he, îi simt răsuflarea în ceafă, ceea ce, dă-mi voie să-ți spun, e totuși un fel de rang de noblețe! Hai, ce zici, am pleznit-o de data asta? Ce?!...

Numai că Didi sau Carla (cea furioasă!) nu se speriasse deloc. Stătea cu bărbia rezemată în pumn și-l privea pe falsul ei unchi cu o atenție fixă, neclintită, ce era forma ei de respect. Și astfel, din unghiul în care stătea sau din felul în care-i cădea lumina piezișă de pe fereastra mare a livingului, nici nu mai părea atât de urâtă. Ce mai, nu mai părea urâtă defel, de parcă un pictor nevăzut și amabil i-ar fi îndulcit și corectat unele trăsături, cum ar fi: gura prea mare, bărbia aspră, ochii mici și apropiati, nasul gros, fruntea mică, în care, spre nenorocul fetei, se adunase întreg caracterul ei – încrâncenat, răzbunător, viclean, cu un fel de masculinitate provocatoare.

„Bătrânul“ își savura cafeaua cu mari plescăituri de plăcere, privind-o pe „nepoata“ sa cu un aer îngâmfat și posesiv, bucuros ca orice om de „proprietatea“ sa. Cu atât mai scumpă cu cât e vorba de a posedea o ființă vie, un animal de rasă, să zicem, sau chiar o ființă umană. Ambii, și „nepoata“, și „bătrânul“, știau că totul e un joc, dar... unul crud: cine va fi primul epuizat sau, ha-ha, fermecat de celălalt. Deoarece, în această pândă aspră, farmecul, vraja nu erau excluse. Erau tot atâtea arme pe un front al multor posibilități și ambiții și fiecare dintre cei doi avea ceva de dat și spera sau, mai știi, putea chiar pretinde să obțină ceva. În parte sau... totul! Și, în acest joc, pândă sau târg, fata era de la început dezavantajată, de aici și încrâncenarea ei aproape firească: se știa ce voia! Dar ea nu știa ce putea sau trebuia să ofere, deoarece îi era ei înseși prea clar că „unchiul“ nu o să-i dea nimic „de pomană“. Ceva-ceva trebuia să

„cedeze“ și ea, dar... ce?! Și... până unde?... Oare cât „pofta“ bărbatul muribund din fața ei și... cum?!... Dacă era într-adevăr muribund, doctorii nu erau cu toții de acord în această privință. Fusesse operat și trăia cu un singur plămân, dar... ce conta?... Avea încă timp și energie... poate, mai știi, și poftă de a se bucura de viață, cum se spune, de a gusta din deliciile ei acum, iute, la sfârșit. Dacă era cu adevărat pe moarte, căci, la urma urmei, nu era exclus ca „potlogarul“ să-și joace cu un fel de viclenie sadică apropiatul sfârșit, așa-zisa condamnare la moarte de care făcea atâta caz. Ca și noi, ceilalți, de fapt!

Fata – sau Didi – nu era numai o falsă nepoată, ci și o falsă orfană. Pătrunsese astfel, cu acest „titlu“, în casa acelei „tanti Adela“ de care a fost vorba, care i-a „recomandat-o“ „bătrânului“ ce căuta o... menajeră, o „servitorică“, o fată, cineva care să-i țină casa cât de cât. Bătrână sau tânără, șchioapă sau surdă, sașie sau ciufută, nu conta. Cineva care să „zângăne“, cum spunea, oalele la bucătărie, să șteargă pe jos „urmele de pișat“ din baie, să fugă după cumpărături și să nu fure prea mult. Ce mai, un fel de sclav, plătit, se-nțelege, și fiecare avea dreptul de a spera să-l înșele pe celălalt. Dar... chiar și în acest joc sau teatru al „înșelăciunii“, uneori crunte, a celuiilalt, nu era exclus să se strecoare, ca să zicem așa, un fior, dar nu de umanitate, nu-nu, ce prostie! Cine mai vorbește azi de umanitate?... Nu, dar... totuși, să zicem un fel de fior de... căldură, chiar și din nebăgare de seamă, așa cum îți cade uneori mărunțișul printre degete și se rostogolește pe trotuar. Da, exact așa!

„Bătrânul“, pe care-l chema Diamantopol, își privea „nepoata“ printre gene, de parcă ar fi cântărit-o din

privire – greutatea corporală, dar și cea psihică, cum ar veni. Apucăturile i le știa, venea de vreo două săptămâni în casă zilnic, dar bănuia că ascunde multe. Încă nu furase nimic probabil, gândea „grecul“, pentru că „voia mai mult“. Sau... totul! Ha-ha, atunci, nu-i așa, și el, la rândul lui, putea voi „totul“! Numai că aici, la acest „capitol“, era rândul lui să fie dezavantajat: fata, nepoata chipurile, putea cere casa, cu tot ce avea în ea – mai știi, și banii din bancă! –, dar el... el ce putea „ei“ să-i ceară?!... Hai?!... *That is the question!* Ce putea ea, dacă, bineînțeles, era la rândul ei capabilă să meargă „până la capăt“, să... ofere?

Serviciile ei, dar... care?! Sclavii de azi, nă răviți de drepturile omului, nu cumva se... supraevaluează? Cer, adică, de două ori, dacă nu chiar de trei ori prețul! Și așa, la nesfârșit, de ai zice că s-au întors lucrurile pe dos și noi, „stăpânii“, am ajuns, de fapt, „sclavii“ lor. Ce mai! Halal democrație!

Se mișcă în pat puțin nervos și îi făcu semn „să-și miște curul“ și să se repeadă să-i aranjeze pernele. Ei, fir-ar să fie!

— Draga mea, spuse el, după ce oftă de vreo două ori, pufnind convingător pe nări cum îl văzuse el că făcea pe Bacău, fostul profesor de muzică din orașul lui din Balcani, draga mea, nu-ți spun nimic nou, trăim vremuri grele. Nu că ar fi ele, vreau să zic vremurile astea, din cale-afară de ticăloase, numai că oamenii, m-auzi tu, oamenii, de, sunt slabi. Și... pentru că sunt astfel, adică, cum s-ar spune, extrem de slabi, de nevolnici, ei bine, tocmai prin aceasta, cum ar spune un filozof, tocmai prin aceasta ei devin nemernici! M-auzi, Didi, fetițo? Trebuia să strig la tine ca să mă auzi?

— Te aud, te aud, mormăie fata și se șterge la bărbie. „Te aud, nu e nevoie să strigi“, adăugă ea în gând, și asta era un caz rar, deoarece, în fața „animalului“, cum îi spunea celuilalt, dar fără răutate, se ferea să se trădeze chiar și numai în gând. Astfel că, în prezența lui, gândea mai rar chiar decât vorbea, dacă putem spune așa. Da, putem.

— ...Da, asta e, n-avem ce face: vremurile sunt grele, parșive. Am spus-o totdeauna, dar cine mă ascultă? Eu, auzi tu, fato, eu puteam ajunge un mare om! Da-da, cum mă vezi și cum te văd. Parol. Și, după cum vezi, am ajuns un... cum se spune? A, un ratat! Dar să nu crezi că din cauza bolii ăsteia, nu, nici pomeneală! Mă piș pe ea... ce mai! Cu un plămân sau cu un rinichi sau cu mai știu eu ce poți să încurci foarte bine lucrurile „afară“, adică între oameni, dacă-l ai pe dracu-n tine. Și eu, auzi nepoțico, scumpa mea, buricul meu dulce, eu... eu îl am! Da-da, „îl“ am, vreau să zic pe... ăsta... cum îi mai zice? Ucigă-l toaca, sau Nichipercea, sau Ducă-se pe pustii, sau Ciornîi Ciortî! Satana, marele, grandiosul... Cel ce ține în balanță lumea, da-da, divinitatea, căreia i ne ploconim, are nevoie, pasămite, he-he, de Domnia Sa, Spucărciunea Sublimă, Antracitul Regal! Răzbunătorul, cum îi spunea cineva, anunțând marea Sa sosire! În curtea, ca să zic așa, a vremurilor noastre, salvându-le – și numai astfel! – de... mediocritate, de... de...

— ...De... decadență! îndrăzni fata, care avea o licență în filologie.

— Nu, greșit! Aici, scumpeteo, neprețuito, aici te-ai cam pripit. Nu, deoarece decadența, da-da, decadența este chiar... Dânsul, onorabilitatea sa fleșcăită, hă-hă! Ei... ce mai zici?